

Ὁ πατήρ εἶχε μόλις ἐπανελθεῖ ἐκ τῆς ἐργασίας του· ἐκάθισε παρὰ τῇ ἐστία καὶ τὰ βλέμματά του ἔπεσον ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου, τοῦ τέκνου των, ὅπερ ἀποβαλὼν παλαιὸν φόρεμα ἐσκόπει νὰ μείνῃ μὲ μόνον τὸν ὑπενδύτην.

Ἡ μήτηρ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς στεναζούσα καὶ εἶπε: — Δυστυχῆς τέκνον μεγαλόνει τοσοῦτον καὶ φθείρει καὶ σχίζει τὰ ἐνδύματά του, ὥστε ἀπορεῖ τις τί νὰ πράξῃ. Διορθῶν πλύνω καὶ αἰδηρόνως ἀδιακόπως καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ν' ἀκούω: Δὲν δύνασαι νὰ ἐνδύσῃς καλλίτερα τὸ παιδίον τοῦτο! Γινώσκεις Πέτρε, ὅτι ἐκ τῶν ὧων κερδαίνει μόνον τὴν τροφὴν ἡμῶν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν. Ποῦ θὰ εὕρω λοιπὸν τὰ χρήματα νὰ τῷ ἀγοράσω ἐνδύματα.

— Καλὰ, καλὰ, γινώσκω ὅτι ἔχεις δίκαιον, ἀλλὰ τὸ μικρὸν τοῦτο εἶναι πολὺ κακὰ ἐνδυμένον.

Ὁ Λουδοβίκος ἤκουε καὶ ἀνεμίχθη εἰς τὴν συνουσίαν:

— Βεβαίῳ πάτερ, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχω καλλίτερα φορέματα· τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου πολλάκις μὲ παριγελῶσι καὶ μ' ἐρωτῶσι ἐὰν ἡ μήτηρ μου ἐμπορεῖται τὰ ῥάκη· τοῦτο μὲ λυπεῖ καὶ λησμονῶ τὸ μάθημά μου, καὶ ἔπειτα ἔχω ἐπιπλήξεις.

— Εἶναι λίαν δυσάρεστον τέκνον μου καὶ σὲ βεβαίῳ ὅτι ἐὰν εἶχον τὰ μέσα, θὰ σὲ ἐνέδυσον καλλίτερον ἀπὸ πάντα ἄλλον ἐξ αὐτῶν. Ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ καθὼς εἶναι οἱ χρόνοι, εἶναι δύσκολον καὶ αὐτὴν τὴν τροφὴν νὰ προμηθευθῇ τις.

Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ των οἱ δύο σύζυγοι ἀπεφασίαν τῇ προτάσει τῆς μητρὸς νὰ ἀγοράσωσι διὰ τὸ τέκνον των ἐνδυμασίαν μεταχειρισμένην ἐκ τινος μεταπράτου. Τῇ ἐπαύριον ἐπορεύθη ἡ μήτηρ μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς τοῦ ῥάπτου. Ὁ ῥάπτης, μαθὼν τί ἐζήτου, εἶπεν ὅτι εἶχεν ἀκριβῶς τὸ ποθοῦμενον, ἥτοι ἐπανωφόριον καὶ ὑπενδύτην ἅτινα εἶχον κατασκευασθῇ διὰ τὰν υἱὸν τοῦ ἀρτοποιοῦ καὶ τὰ ὅποια εὐρέθησαν λίαν μικρά, καὶ ἐν πανταλόνιον κατασκευασθὲν διὰ ἑνα τῶν ὄρφανῶν τῆς ἐνορίας, ὅπερ δὲν ἤρμοζεν ἐπίσης καλῶς.

— Ὡὰ σὰς· τ' ἀφήσω εὐχαρίστως ὀλιγώτερον τοῦ ὅσον μὲ κοστιζοῦν, λέγει.

Ἡ μήτηρ ἐκάθισεν ἐπὶ ἐδρας καὶ εἶπεν

— Ἰδωμεν, Λουδοβίκε, δοκίμασέ τα εὐθὺς.

Ὁ Λουδοβίκος ὑπήκουσε, καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου, κατάρθωσε νὰ εἰσδύσῃ ἐν τοῖς ἐνδύμασι· ἀλλὰ τὸν ἐστενώρουν, δὲν ἐτόλμα δὲ νὰ σαλεύσῃ φοβούμενος μήπως τὰ διαρρήξῃ. Ὁ ῥάπτης ἠναγκάσθη νὰ ἐμολογήσῃ, μὲ μεγάλην τοῦ λύπην, ὅτι ταῦτα δὲν ἤρμοζον.

Βλέπων τὴν ἀπελπισίαν τοῦ παιδὸς, ὁ ἔμπορος ἤρξατο πάλιν σκεπτόμενος μήπως ἔχει ἄλλα τέλος μετὰ τινος ἐρεύνας, ἀνεκάλυψε ἐπανωφόριον καὶ πανταλόνιον μεταχειρισμένον τὰ ὅποια ἐθεωρήθησαν λίαν ἀρμόζοντα καὶ ἱκανῶς μεγάλα. Ὁ

ῥάπτης ἐζήτησε καὶ ἔλαβε δικαίαν ἀμοιβήν. Μετὰ τινὰ λεπτὰ ὁ Λουδοβίκος καὶ ἡ μήτηρ του ἐπαγγέλοντο σπεύδοντες εἰς τὴν οἰκίαν των ἵνα δείξωσι τὰ ἀγορασθέντα εἰς τὸν πατέρα. Κατ' ἀνάγκην ἐχρειάσθη νὰ ἐπαναθέσῃ τὰ φορέματα ὅπως ὁ Ροβέν δυνήθῃ νὰ ἰδῇ πῶς ἤρμοζον, τοῦτο δὲ γενόμενον ὁ Λουδοβίκος ἔστη ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ὅπως τὸν θαυμάσωσιν. Ἐνῶ τὸν ἐθεώρουν πανταχόθεν, ἔθεσε τυχαίως τὴν χεῖρα ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ πανταλονίου καὶ ἤρξατο ἀμέσως κραυγάζων καὶ σκιρτῶν ἀπὸ χαρᾶς, λέγων:

— Πάτερ, μήτερ! Ἰδέτε τί εὐρίσκω, καὶ τοῖς εἰδείξε πεντάφρακτον περιτετυλιγμένον εἰς τεμάχιον χάρτου. Τώρα, δύναμαι νὰ πάρω καὶ ὑποδήματα!

— Μήπως νομίζεις τῷ λέγει ὁ πατήρ ὅτι σοὶ ἀνήκει. Πρέπει νὰ τὸ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν ῥάπτην, νὰ τὸ ἀποδώσῃ εἰς τὸν πωλήσαντα τὰ ἐνδύματα.

Ὁ Λουδοβίκος τὰ ἔχασε βλέπων τὰς προσδοκίας του ματαιουμένας. Ἀλλὰ ἐννοήσας ὅτι ὁ πατήρ του εἶχε δίκαιον δὲν εἶπε πλέον λέξιν. Τὸ νόμισμα ἀπεδόθη τῷ ῥάπτῃ. Ἐσπέραν τινὰ Σαββάτου εἰς τῶν υἱῶν τοῦ ῥάπτου ἔρχεται εἰς τὴν πτωχὴν καλύβην, καὶ εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Ροβέν: Τὸ πρόσωπον εἰς ὃ ἀνῆκον τὰ πανταλόνια σὰς πέμψει τὸ δέμα ταῦτο. Ἀνοίγουσι τὸ δέμα, καὶ ἐν αὐτῷ εὐρίσκουσι καινουργῇ ὅλως ἐνδυμασίαν θερμὴν καὶ ἀρμόζουσαν ἐξ οὗ μεγίστη ἡ ἀγαλλίασις διὰ τὸν Λουδοβίκον, ὅστις ἐσκήφθη ὅτι δὲν θὰ ἐνεδύετο καλῶς, ἐὰν μὴ ὁ πατήρ του ἦτο τίμιος ἄνθρωπος.

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΑΙΔΑΣ.

Ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡν. Πολιτειῶν εἰς ἀπάντησιν αἰτήσεως τοῦ ἐκδότου τοῦ Χρόνου τῶν Κυριακῶν Σχολείων, ἔγραψε διάγγελμα πρὸς τοὺς παῖδας τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, δημοσιευθὲν ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἐφημερίδι. «Πάντες ζητεῖτε νὰ μάθητε τί ὁ Πρόεδρος ὑμῶν ἔχει νὰ εἴπῃ πρὸς ὑμᾶς. Ἰδοὺ, «Ἡ συμβουλὴ μου πρὸς τὰ Κυριακὰ σχολεῖα, εἶναι ἡ ἐξῆς: Προσκολληθῆτε ἀπρὶς εἰς τὴν Γραφὴν ὡς τὴν ἀγκυραν τῶν ἐλευθεριῶν σας· γράψατε τὰ παραγγέλματα αὐτῆς ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, καὶ ἐκασκήσατε ταῦτα ἐν τῷ βίῳ ὑμῶν. Τῇ ἐπιρροῇ τοῦ βιβλίου τούτου ἀφείλομεν πᾶσαν πρόοδον γενομένην ἐν τῷ ἀληθεῖ πολιτισμῷ, καὶ εἰς τοῦτο πρέπει ν' ἀτενίζωμεν ὡς ὀδηγὸν ἡμῶν ἐν τῷ μέλλοντι. «Ἡ δικαιοσύνη ὑψοῖ τὰ ἔθνη, ἀλλ' ἡ ἀμαρτία εἶναι μομφὴ κατὰ πάντων.»

Υμῖν ἑστὶν εὐσεβῶς.

ΘΑ. Σ. ΠΡΑΝΤ.